

Warszawa, dnia 30 marca 2021 r.

Wyrok Sądu Najwyższego w sprawie prawa banku do ustalania kursu walutowego

1. Sąd Najwyższy w Austrii w dniu 25.08.2020 (sprawa OB. 37/20D) orzekł, że **nie można zakazać bankowi prawa do ustalania kursu walutowego**. Zdaniem Sądu Najwyższego **bank ma swobodę samodzielnego określenia kursu sprzedaży waluty i poinformowania swoich kredytobiorców o wyniku jego kalkulacji**. Taka czynności **nie stanowi niezgodnej z prawem praktyki** w rozumieniu austriackiej ustawy o ochronie konsumentów. W konsekwencji **samodzielne określanie przez bank kursu kupna lub sprzedaży waluty poprzez obserwowanie rynków i zastosowanie spreadu, nie może zostać uznane za niezgodne z prawem (abuzywne)**.
2. Wierzyciel powinien mieć możliwość uzyskania zaspokojenia w formie otrzymania kwoty należnej w walucie obcej i jeżeli nie dokonano w tym zakresie szczególnego porozumienia umownego, wówczas decydujące znaczenie dla przewalutowania ma tzw. kurs ofertowy (kurs kupna danej waluty).
3. Sąd Najwyższy stwierdził, że kredyt walutowy jest kredytem w innej walucie niż euro. Klient może żądać spłaty kredytu w walucie obcej lub euro. W drugim przypadku, bank może zaproponować mu umowę wymiany waluty. Jeżeli kredytobiorca na to przystanie, musi założyć, że z tytułu wymiany należy się zapłata. Wskutek tego, że dłużnik korzysta ze swojego uprawnienia i dokonuje zapłaty w walucie krajowej zamiast w walucie obcej, jak pierwotnie uzgodniono, wierzyciel nie może zostać postawiony w gorszej sytuacji pod względem wartości świadczenia. Należność polega na dokonaniu zapłaty w walucie obcej; zapłata w walucie krajowej jest jedynie uprawnieniem alternatywnym (substytucyjnym) przysługującym dłużnikowi. Skorzystanie przez dłużnika z uprawnienia do zastąpienia sposobu spełnienia świadczenia innymi nie zmienia istoty istniejącego stosunku zobowiązaniowego. W szczególności dług w walucie obcej nie staje się wierzytelnością denominowaną w euro.
4. Sąd Najwyższy orzekł, iż w sytuacji, gdy brak jest oficjalnego giełdowego kursu wymiany walut (urzędowo ustalonego kursu ofertowego), dla potrzeb przeliczenia (przewalutowania) w razie potrzeby należy zasięgnąć opinii biegłego. Zanim to jednak nastąpi, bankowi przysługuje prawo do dokonania w pierwszej kolejności stosownych obliczeń we własnym zakresie oraz poinformowania drugiej strony o własnych obliczeniach lub zastosowanej metodzie obliczeniowej.
5. Wobec braku obecnie oficjalnie ogłoszonego kursu ofertowego, pozwany bank ma prawo do samodzielnego ustalenia tego kursu, tj. do dokonania tzw. fixingu (który wcześniej był przeprowadzany oficjalnie). Fakt, że poszczególne banki austriackie (lub grupy banków) dokonują tego rodzaju fixingu jest zgodnie z nie tylko praktyką handlową, ale nawet powszechnym zwyczajem.
6. Do przeliczenia nie można zastosować kursu Europejskiego Banku Centralnego (EBC), gdyż jest to kurs średni między kursem kupna a kursem sprzedaży. Gdyby bowiem przewalutowanie zostało dokonane według kursu średniego, wierzyciel nie otrzymałby kwoty w euro, która umożliwiłaby mu zakup kwoty w walucie obcej, co do której ma roszczenie na podstawie umowy.
7. Nie można zakazać bankom samodzielnego obserwowania rynku i podejmowania na tej podstawie

wiążących prób obiektywnej oceny aktualnego kursu sprzedaży. Stopy referencyjne EBC dotyczące stosunku euro do innych walut są stopami niewiążącymi, mającymi jedynie charakter zaleceń.

8. To, czy kurs ofertowy ustalony przez pozwaną w danym dniu jest rzeczywiście kursem obiektywnie prawidłowym może zostać wyjaśnione jedynie w indywidualnych przypadkach w postępowaniu sądowym poprzez zasięgnięcie opinii biegłego.